

[Erik Eriksen.]

men det kunde vel egentlig gøres op. Derimod kan det ikke gøres op, hvor mange der er blevet ledige, men at det er et Tal, som fuldt ud modsvarer det første, kan næppe betvivles.

Jeg maa tilstaa, at jeg ikke har mødt hverken Arbejdere eller Arbejdsgivere, der var glade for denne Lov. Glæden kommer kun til Orde her paa Rigsdagen og saa blandt Organisationslederne. Og vil man spørge, hvem der har lidt mest under denne Lov, saa tror jeg, at Svaret vil blive: det har Arbejderne. Jeg maa give den ærede konservative Ordfører Ret, naar han siger, at den ekstra Fortjeneste, der flød af Overarbejde, mange Steder var meget velkommen. At der er Arbejdsgivere, der har tjent paa Loven, vil jeg da ogsaa gerne tro — jeg kender f. Eks. en Bladvirksomhed, der har haft en direkte Fortjeneste som Følge af Overarbejdsloven —, men det er sikkert ogsaa saadan, som Ordføreren for Forslagsstillerne udtalte ved Forelæggelsen af dette Forslag og da for Resten ogsaa i Dag, at adskillige Virksomheder i mange Tilfælde har maatte sige nej til nye Ordre og Muligheder for Merbeskæftigelse gennem øget Produktion derved er slaaet ned. Og er det saadan, som det blev sagt ved Forslagets Forelæggelse, at der ikke er blevet flere normale Arbejdstimer end før, og der saaledes i Realiteten ikke er kommet flere arbejdsløse i Arbejde, saa kan jeg nu ikke se rettere, end at det er en meget væsentlig Anke mod Loven.

Venstre har faaet Ret i sin Opfattelse, at Overarbejdsloven ikke berører Arbejdsløshedsproblemet, og at denne Begrænsningslovgivning som Følge deraf kun kan være af det onde. Loven har ikke opfyldt sin Hensigt, og dermed synes jeg ogsaa, det er klart, at det er urimeligt at opretholde den. Saa er den direkte skadelig for begge Parter, ved Siden af at den er et Irritationsmoment.

Hvis den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har Ret i sine Betragtninger, i de Tal, han er fremkommet med — nu hørte jeg ganske vist den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fastslaa med stor Patos, at intet af det, den konservative Ordfører udtalte, var rigtigt, men jeg hørte nu for Resten ogsaa det ærede Medlem slaa fast med lige saa stor Vægt, at Loven kun gjaldt for dem, der faldt ind under den, og det sidste maa jeg give ham Ret i —, men hvis den ærede Ordfører for Forslagsstillerne altsaa har Ret i sine Betragtninger, i de Tal, han er fremkommet med, saa kan

jeg ikke se rettere, end at saa burde Ministeren tage Konsekvenserne heraf og gaa med til Ophævelse af Loven, saa meget mere som Ministeren Gang paa Gang har udtalt, at der var ikke med denne Lovgivning tilsigtet noget, der kunde genere hverken Arbejderne eller Arbejdsgiverne. Jeg hørte nok, at den højtærede Minister sagde, at Loven ikke har virket generende for Arbejdsgiverne, men paa den anden Side maa jeg indrømme, at det er et noget andet Billede, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne tegner af det, og jeg skal derfor ved denne Lejlighed indskrænke mig til at sige, at fra mit Partis Side kan vi give Tilslutning til Forslagets Hovedindhold, at Forbudet mod Overarbejde ophæves. Det er en naturlig Konsekvens af den Stilling, vi har taget til hele denne Lovgivning, som vi har stemt imod.

Jeg skal ikke udtale mig om Enkeltheder i Forslaget. Jeg kan beklage, at der i sidste Samling overhovedet ikke blev levnet Mulighed for en saglig Forhandling i Udvalget. Vægtige saglige Grunde forekommer mig alligevel at tale for, at dette skulde være sket. Det maa dog en Dag gaa op for Flertallet i dette Land, at det er helt forkerte Veje, vi er inde paa, for at skabe Beskæftigelse. Forholdet er det, at reelt er der kun et Minimum af Beskæftigelse baade i Overarbejdsloven og man kan vel ogsaa godt tage Nødhjælpsarbejde af alle de Arter, vi kender, med. Det er fantastisk smaa Tal i Forhold til den Strøm af Penge, der ruller ud af de offentlige Kasser.

Jeg kan ikke se anden Begrundelse for Videreførelse af denne Lovgivning end en næsten sygelig Ærefrygt for socialdemokratiske Dogmer, som i Praksis har vist deres manglende Bærekraft. Jeg synes, her er en Lejlighed til at se fordomsfrit paa Tingene, selv om jeg vil indrømme, at jeg har ikke noget større Haab om, at det sker fra Flertalspartiernes Side. Jeg indrømmer, at Socialministeren i nogle Tilfælde kan være en særdeles praktisk indstillet og ogsaa en haandfast Mand, men det er alligevel saadan, at saa snart Talen er om en Lovgivning, der paa en eller anden Maade kan siges at staa i Forbindelse med Beskæftigelsen, saa gaar Jerntæppet ned, saa staar Oppositionen over for en Mur af Fordom og af Ting, som der skal tages Hensyn til. Andet kan vi ikke faa ud af det.

I og for sig forstaar jeg saa udmærket godt, at Regeringen er bange for at ændre i sin Politik paa disse Omraader umiddelbart før et Valg, men alligevel, med den Arbejdsløshed, vi har haft og har, med de